

4 Nisan'da Ankara'ya
12 Eylülcülerden
hesap sormaya gidiyoruz
**Evren
Yetmez!**

Akkuyu Fukuşima olmasın
**Nükleeri
durdurun**
10 Mart, 15'de: İstanbul - Taksim
11 Mart, 17'de: İzmir - Alsancak

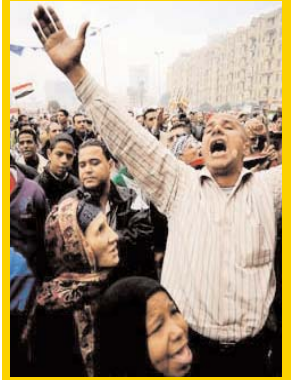
**Marksizm
2012**
19 - 23 Nisan
Toplam 20 toplantı
Beyoğlu - İstanbul

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 430 ■ 29 Şubat 2012 ■ Fiyatı: 1 TL

Ortadoğu devrimleri sürüyor

Suriye: Özgürlük, iç savaş ve emperyalist müdahale **S.4**

Libya: Bingazi'de öfke **S.5**

Mısır: İslamcı hareket, devrim ve Mısır'ın geleceği **S.8**

**Popülizm,
ikamecilik ve
sosyalizm**

S.9

İrkçiliğe geçit yok

Sayfa 6-7

DSiP örgütleri

Ankara:

(0554) 589 89 10

Konur Sk, No:12/13, Kızılay

İstanbul:

Kadıköy: 0505-801 13 72

Sarasker Cd, Rıza Paşa Çıkmazi,
No: 10, Kat: 3, D. 6, **Kadıköy**

Ümraniye: 0555-863 16 36

Alemdağ Cd, Çakıroğlu İşhanı, A
Blok, No: 202, Kat: 3, D. 113,
Sondurak, **Ümraniye**

Beyoğlu: 0555-423 74 07

İstiklal Cd, Bekar Sk, No: 16/2,

Beyoğlu

Fatih: 0506-438 63 26

Bakırköy: 0532-713 54 52

Şişli: 0536-971 69 78

Kartal: 0536-432 92 27

İzmir

Alsancak: 0555-732 34 29

Kıbrıs Şehitleri Cd, 1462. Sk, No:
20, D:1, **Alsancak**

Bornova: 0554-763 12 84

Gediz Cd, No: 15, D: 101, **Bornova**

Karşıyaka: 0536 615 45 47

Menemen: 0543 447 24 15

Bursa: 0537 774 47 86

Hacılar Mh, Konakardı Sk, Petek
İşhanı, N.18, **Heykel**
(Bursa Baro Lokali Üstü)

Akhisar: 0554-327 04 45

Antalya: 0536-335 10 19

Çanakkale: 0554-398 07 11

Edirne: 0534 872 76 69

İzmit: 0537-471 19 05

Antikapalist öğrenciler

Bahçeşehir: 0554 886 16 81

Bilgi: 0533 447 97 09

Boğaziçi: 0537 454 40 63

Fatih: 0507 703 40 80

İstanbul: 0505 801 13 72

İTÜ: 0554 730 72 16

Marmara: 0507 522 99 33

Mimar Sinan: 0539 798 01 71

Yıldız Teknik: 0535 237 30 26

Bilkent: 05547812804

Cebeci: 05396597983

DTCF: 05362128873

Gazi : 05547389425

Hacettepe: 05545898910

ODTÜ: 05066590799

Dokuz Eylül: 0506 885 10 41

Ege: 0554 763 12 84

Uludağ: 0537 774 47 86

Kocaeli: 0555 498 68 28

Trakya: 0534 872 76 69

Eskişehir: 0531 085 39 28

Akkuyu Fukuşima olmasın!

Japonya'da Fukuşima nükleer santralinde gerçekleşen kazanın ardından tüm dünya bu tehlikeli enerji ve silah üretme teknolojisinden vazgeçiyor. AKP hükümeti ise Japonya ile Mart'ta nükleer işbirliği anlaşması imzalayacağını söylüyor. 2007'den bu yana yaptığı bir çok kitlesel eylemle Türkiye'nin nükleer santral yapma hevesinden vazgeçmesini isteyen Küresel Eylem Grubu, Fukuşima felaketinin 1. Yıldönümü olan 10 Mart'ta sokağa çıkıyor.

Küresel Eylem Grubu (KEG), nükleere karşı olan herkese yaptığı çağrı-

da şunları söylüyor:

"Bizler, ne Çernobil'i unuttuk ne de Fukuşima'yı. Nükleer taraftarlarının ileri sürdükleri, doymak bilmez enerji ihtiyacı masalına da inanmıyoruz. Geleceğimizi karartacak ve radyasyonla kirletecek nükleer santralleri istemiyoruz.

Enerji verimliliğini arttırmaya çalışarak, enerji tasarrufu yaparak, doğa ile uyum içinde yaşayarak, "Rüzgâr, güneş bize yeter!" diyoruz. Ve nükleersiz, karbonsuz bir dünyanın mümkün olduğunu biliyoruz. Bu geleceği biz kuracağız.

10 Mart'ta Fukuşima felaketinin

yaşandığı gün bir kez daha tüm dünyadaki nükleer karşıtlarıyla birlikte, sokaklarda "Akkuyu, sinop fukuşima olmasın!", "Nükleer felakettir, nükleer cinayettir!", "Nükleer santrallere hayır!", "Güneş, rüzgâr bize yeter!" diye haykıracağız. Nükleer santralin kurulmasına izin vermeyeceğiz.

10 Mart 2012 Pazar günü, Fukuşima nükleer felaketinin birinci yıldönümünde, saat 15:00'de Taksim'de buluşuyor ve Taksim Galatasaray arasında insan zinciri kuruyoruz. Bizimle birlikte olmaya ne dersin?"

Evren-Şahinkaya yetmez!

12 Eylül referandumunda darbelerle dokunulmazlık veren geçici 15. maddeyi çöpe yollayan ve 32 yıl sonra kanlı darbe hakkında dava açılmasını sağlayan 'yetmez ama evetçiler' bir çok darbe karşıtı örgüt ve bireyle birlikte 4 Nisan'da Ankara'ya gitmek için kampanyaya başladı.

4 Nisan'da bir "ilk" gerçekleşecek. 12 Eylül darbesini gerçekleştiren 5'li çetenin hayatta kalan iki üyesi dönemin Genelkurmay Başkanı Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya Ankara Adliyesi'nde yargı önüne çıkacak. Dışarıda ise binlerce insan "yetmez" diyerek 12 Eylül darbesini destekleyen, katılan, darbecilerin

kararlarını uygulayan, işkence yapanların da hesap vermesini isteyecek.

"Evren ve Şahinkaya yetmez!" diyenler 4 Nisan öncesi darbeyi isteyen, destekleyen ve uygulayanları teşhir

edecek bir dizi etkinlik ve eylem yapacak. 12 Eylül davasının genişletilmesini, yaşayan 12 Eylül'ün tüm kurumları, anayasası ve uygulamalarıyla artık bitmesini isteyecek.

Siz de bu kampanyaya katılabilir, darbecilerden hesap sorabilirsiniz. Katılmak için DSİP örgütlerine başvurabilirsiniz ya da şu adrese e-posta ile başvurabilirsiniz:

posta@hepimizdavaciyiz.net

'Çenenini kapa' diyenler kazandı

Onbinlerce darbe karşıtının sokağa çıkarak "Çeneni kapa" dediği emekli genelkurmay başkanı İlker Başbuğ yaptıklarının hesabını birbir ödeyeceği benziyor.

TSK adına Ermeni, Kürt ve dindarlara karşı karalama siteleri kurdurmakta tutuklanan Başbuğ, "kağıt parçası" dediği "İrtica ile mücadele eylem planı" davasından da yargılanacak. Hükümeti devirmek için sahte şeriat tehdidi yaratmayı, bir dizi provokasyonu gerçekleştirmeyi, Alevi-Sünni çatışması çıkarmayı hedefleyen 2008-2009 tarihli bu darbe planı hakkındaki dava kamuoyunca "ıslak imza" davası olarak biliniyor. İlker Başbuğ planının altında imzası bulunan Albay Dursun Çiçek'i önce savunmuş, ardından satmıştı. Önceki genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt da bu davada ifade verecek.

Cumhuriyet kurulduğu gündən bu yana seçilmişlerin üstünde duran, kimseye hesap vermeyen genelkurmay başkanları bir daha gün yüzü göremeyecek şekilde yargılanıyor.

2008-2010 yılları arasında, İlker Başbuğ henüz görevdeyken ve pek güçlü gözükürken "Çeneni kapa" diye sokağa dökülen darbe karşıtları müthiş bir kazanım elde etmişir.

DSiP'e katılın, sosyalizme güç verin

dsip.org.tr

Şimdi müzakere şimdi barış!

İmralı'da 16 kez Öcalan'la Kürt sorununun demokratik çözümü için görüşen, Oslo'da PKK liderliğiyle barış görüşmeleri yürüten, PKK liderinin çözüm önerilerini Kandil'e götüren, süreci koordine eden MİT yöneticileri başta Müsteşar **Hakan Fidan** olmak üzere "**KCK davasını**" yürüten polis ve savcılar tarafından sanık yapılmaya hatta tutuklanmaya kalktı.

MİT heyeti aslında devlet ve hükümetin heyetiydi. MİT Müsteşarı **Hakan Fidan**, **Öcalan** ve PKK ile görüşmek için başbakanın temsilcisi olarak görevlendirilmişti.

İlk başta oluşan ve kafaları karıştıran toz duman kısa sürede çöktü. Mevcut büyük kapışmanın savaş yanlılarının müzakere ile çözüm yanlılarını susturma girişimi olduğu görüldü. Mevcut kavganın taraflarının "**cemaat ile AKP**" değil çok geniş bir savaş koalisyonu ile farklı güçlerden oluşan barışçıl çözüm isteyenler arasında gerçekleştiği anlaşıldı.

Sorumlu AKP hükümetidir

Son kapışmada hedef Erdoğan ve AKP olsa da bu süreci hazırlayan yine hükümetin kendisidir. Hükümet, 2009'da başlattığı **Demokratik Açılımı**, silahlarını bırakıp **Habur**'dan gelen evlatlarını karşılayan yüz binlerce Kürdün sevinç gösterileri bahane edilerek kapatılmıştı. Herkes çözüm beklerken hükümet "**KCK operasyonlarıyla**" Kürt sorununu çözeceğini iddia eden savaş yanlısı görüşe destek vermişti.

3 yılda 6.300 BDP'li tutuklandı. Çatışmalar devam etti. Hem devlet heyeti hem de Kürt hareketi tarafından "**olgunlaştığı**" söylenen barış görüşmeleri kesildi. "**KCK tutuklamalarıyla**" Kürt halkını özgürleştireceğini iddia eden hükümet kendi başlattığı askeri ve siyasi operasyonların hedefi haline geldi. Hedef sadece AKP değildi. Hükümetin "**PKK'yi yok ederek Kürt sorununu çözmeye**" hevesi barış için tek muhatap olarak kabul ettiği Öcalan'ın, Kürt halkıyla arasına mesafe koymayan

barış yanlılarının, 2 milyon 700 bin Kürdün oy verdiği BDP'nin susturulmasına vardı.

AKP'nin Kürt hareketine karşı kendini darbeye devirmek isteyen generallerle ve yargı bürokrasisiyle kurduğu ittifak müzakereyle çözümü yok etmeye dönük bugünkü saldırıyı hazırladı. **Ergenekon**'a karşı çıktığını söyleyen *Zaman* gazetesi yazarları, CHP, MHP, yargıçlar, polis şefleri ve generallerle Kürt düşmanlığı etrafında birleşti. Hakim ulus milliyetçiliğinin bayrağı altında bulunan savaş cephesinin müdahalesi 90 yıldır süren vesayet rejiminin olduğu yerde durduğunu da gösterdi. Aynı zamanda demokratik ve özgürlükçü bir anayasanın önündeki engeller de açığa çıktı. PKK ve Öcalan'la yaptığı görüşmeleri kendi halkından saklayan, savaş çılgınlıkları atan AKP hükümetinin korkaklığının yarattığı sonuçların ne kadar vahim gelişmelere yol açabileceği de anlaşıldı.

Akan kanı durdurmanın yolu

Savaş koalisyonunu yenmenin yolu

"**KCK davasına**" bakan bir savcıcı, 11 polisi görevden almak, MİT Müsteşarı Fidan için yasa çıkartmak değildir. Çözüm için:

→ Kürt halkının siyasi temsilcilerini susturma girişimi olan "KCK soruşturması" derhal bitirilmelidir. Tutuklu 6300 BDP'li hakkındaki suçlamalar düşürülmelidir. Hapishanelerde tutulan toplam 8 bin Kürt için, dağdakileri ve Avrupa'dakileri de kapsayan bir politik af ilan edilmelidir.

→ Kürtlere karşı kullanılan 12 Eylül yasaları ve uygulamaları derhal kaldırılmalıdır. MİT müsteşarını 17 saatte kurtarmayı başaran hükümet Terörle Mücadele Yasası başta olmak üzere baskı yasalarını da hızla kaldırmalıdır.

→ Hükümet ve meclis, Öcalan'a çözüm için çağrı yapmalıdır. PKK liderinin İmralı'da tecridine son verilmesi ve sürece özgürce müdahale etmesinin önü açılmalıdır.

→ Müzakere yeniden başlamalıdır. Bu kez kapalı kapılar arkasında açık ve şeffaf olmalıdır.

→ Yeni anayasada Kürtlerin haklarının tanınacağı hükümet tarafından ilan edilmelidir. Özgürlüklerin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır.

Son büyük kapışma, barışa ne kadar yakın olduğumuzu da göstermiştir. Mecliste hükümet adına konuşan Adalet Bakanı Ergin, müzakereyi savunmuş, "**ihtiyaç olursa**" yeniden Öcalan ve PKK ile masaya oturacaklarını ilan etmiştir. Türkiye halkları savaş ajitasyonunun taraflarca yüksek sesle yapıldığı dönemlerde bile müzakereyi devam ettirmediğini öğrenmiştir. Kamuoyu araştırmaları toplumun yüzde 67'sinin müzakere sürecini desteklediğini ortaya koymuştur.

Kürt sorununun demokratik ve barışçıl çözümünden yana olanlar harekete geçmeli ve çözüm için hükümet ile meclise baskı yapmalıdır. Karamsarlık yayanların aksine barışa yakınız. Çözümün önünü hep birlikte açalım. Savaş yanlılarını susturalım. Akan kanı durduralım.

Volkan AKYILDIRIM

Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı artık geçersiz bir fikir mi?

Kürt sorunu Türkiye'nin en önemli sorunu olduğu kadar bir Ortadoğu sorunudur. 1. Dünya Savaşı'nın ardından bölgeye hakim olan İngiliz emperyalizminin müdahalesiyle çizilen sınırlar Kürtleri dört ayrı ülkede yaşayan bir azınlık durumuna getirdi. Tıpkı Filistinliler gibi Kürtler de Ortadoğu'da yaşayan devletsiz bir halk olarak kaldı ve ulusal baskı altında yaşadı.

Irak Kürtlerinin lideri Mesut Barzani bu yüzden "Kürtlerin de diğer halklar gibi kendi kaderini tayin etme hakkı vardır" diyerek 4 parçaya bölünmüş Kürtlerin haklarının tanınmasını talep ediyor.

Suriye'de Esad diktatörlüğünün vatandaşlık haklarına bile verilmemesi Kürtler özerklik ilan etti. İran Kürdistan'ında yaşayan Kürtler Ahmedinejad'ın baskıcı diktasına karşı özgürlük istiyor. Irak Federe Kürdistan bölgesindeki Kürtlerin Nwroz bayramında kendi devletlerinin kuruluşunu ilan etmeye hazırlanıyor. Türkiye'deki Kürtler de demokratik özerklik istiyor.

Bunlar işçi sınıfını bölen, gerici talepler midir? Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı 20. yüzyıl başında kısa bir dönem geçerli olan ancak anlamını yitirmiş bir fikir midir?

1 İşçi sınıfını bölen ulusal baskıdır. Bu baskının uygulayıcısı 4 ülkede de hakim ulus-devletlerdir. Bu baskı sona ermediği sürece 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkan Kürt sorunu var olmaya devam edecektir.

2 Kürtlerin kendi kaderlerini tayin etmeleri hem 4 ülkede ulus-devletler hem de bölge de etkin olan emperyal güçler tarafından zorla engellenmiştir. Durum böyleyken "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesi geçersizdir" demenin bir anlamı olmadığı gibi bu görüş "bugüne kadar nasıl yaşadılarsa aynı şekilde yaşasınlar", "onların nasıl yaşayacağına her parçadaki hakim ulus karar versin" demekler aynı şeydir.

3 Kürtlerin kendi geleceklerini belirleme hakkı zorla engellendiği sürece ne Kürt işçilerin sosyal bir devrim için harekete geçmeleri ne de yaşadıkların ülkelerin işçi sınıfının hakim ulus milliyetçiliğinden kopması mümkündür. Ulusal baskı sona ermeden sosyalizm mümkün olamaz.

4 Devrimci sosyalistler bağımsız bir devlet kurmak da dahil Kürtlerin nasıl yaşamak istiyorlarsa öyle yaşamalarını savunur. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı geçici, geride kalmış bir politika değil nerede ezilen bir halk varsa onun ezilmişliğine son vermenin tek yoludur. Bu yol işçi sınıfını bölmez, aksine bölünmüşlüğü vareden koşulları ortadan kaldırarak birleşmesine zemin hazırlar.

Marksizm 2012

19-23 Nisan, İstanbul Taxim Hill Otel

Bu sene Marksizm toplantılarının 20'inci yılı. 20 senedir bazen yılda bir kez, çok zaman iki kez yapılan marksizm toplantıları çok çeşitli mekanlarda, çok değişik konuşmacılarla gerçekleşti. Daima düzenlendiği yılın, ayların gündemi başlıca tartışma konusu oldu. 20 yılda Marksizm toplantılarına 10 binden çok insan katıldı.

20'inci yılını kutlayacak olan Marksizm bu sene kapsamlı bir programla düzenlenecek. Uluslararası hareketten çok sayıda konuşmacı Marksizme katılacak.

Ayrıntılı broşür çok yakında çıkıyor

marksizmgunleri.org

Suriye Kürtleri demokratik özerklik ilan etti

Suriye'de nüfus cüzdanı verilmeyen, hiçbir vatandaşlık hakkına sahip olmayan Kürtler 40 yıllık BAAS rejiminin yıkılması için sokağa çıktı. 24 Şubat'ta Halep'te yürüyen onbinlerce Kürt özgürlük istedi. Esad diktatörlüğünün 26 Şubat'ta yaptığı anayasa referandumunda sandığa gitmeyen Suriye Kürtleri demokratik özerklik ilan etti.

Batı Kürdistan'ın Demokratik Birlik Partisi sözcüsü **Salih Muhammed** yeni anayasa taslağında Kürtlere hiçbir hak verilmediğini, Kürtlerin adının bile geçmediğini belirtti. Muhammed bu nedenle Kürtlerin sandığa gitmeyeceklerini, yeni anayasanın kendilerini ilgilendirmeyeceğini açıklamıştı.

Suriye Demokratik Toplum Hareketi ise artık **Demokratik Özerklik** adımları atıldığını, Kürtlerin kendi sağlık, eğitim ve kültür kurumlarını oluşturmanın yanı sıra kendi güvenliklerini de aldıklarını açıkladı.

Batı Kürdistan'daki Kürt örgütleri kendi aralarındaki sorunları çözdü ve katil Esad'a karşı birlikte mücadele etme kararı aldı.

Halep'te Özgür Halk İnişiyatı tarafından düzenlenen kitlesel gösteride sık sık "Esad rejimi yıkılsın", "Özgürlük ve Demokrasi" sloganları atıldı.

İspanya'da işçi sınıfı sokakta

5.3 milyon işsiz İspanya'nın işsizlik oranını yüzde 23'e çıkardı ve İspanya ekonomisi 2011 yılında küçülmeye devam etti.

Mariano Rajoy'un yeni kurulan sağcı **Halk Partisi** hükümeti geniş çaplı kesinti programlarına hazırlanıyor. İlk olarak kıdem tazminatlarına vuruluyor.

Zarar ettiğini veya zarar etme olasılığını kanıtlayan patronlar işten çıkarmalarda kıdem tazminatı ödemeyecek. Bu İspanya işçileri için çok ağır bir darbe.

İki büyük işçi sendikası **CC OO** ve **UGT** bu önlemin değişmesi için gösterilere başladı.

Sendikaların ilk uyarısı İspanya'nın 62 kentinde 1.5 milyon işçi kıdem tazminatlarını korumak için sokaklara çıkması oldu. Madrid'de 500 bin ve Barselona'da 450 bin emekçi gösteri yaptı. Valensiya'da 80 bin, Zaragoza'da 70 bin ve Alicante'de de 35 bin emekçi kıdem tazminatlarını kesen önlemlere karşı sokaktaydı.

Suriye:

Özgürlük, iç savaş ve emperyalist müdahale

Suriye'de halk ayaklanması Tunus ve Mısır devrimlerinin başarısı ile birlikte başladı.

İlk gösterilerde halk Beşar Esad'dan vaad ettiği reformları yerine getirmesini istiyordu.

1976'da bir darbe ile iktidarı ele geçiren baba Esad'ın ardından Beşar Esad o güne kadar Suriye'de hüküm süren devlet kapitalisti rejimi değiştirmeye ve yeni liberal reformlar yapmaya başladı. Ekonomik alanda yeni liberal reformlar hızla ilerlerken siyasi olarak söz verilen daha geniş özgürlükler vaad eden reformlar hiç gerçekleşmedi.

Pazar ekonomisinin açılması ise esas olarak Esad ailesi ve çevresinin zenginleşmesine yol açıyordu.

Esad rejimi Mısır ve Tunus'tan gerekli dersleri çıkarmıştı.

Göstericilere karşı aşırı bir şiddet kullanmaya başladı. Kısa zamanda göstericiler Esad'ın ikide bir de vaad ettiği reformları gerçekleştirmeyeceğini, tam tersine giderek daha kısıtıcı bir iktidar olacağını fark etti ve gösterilerin sloganları değişti. Artık "Halk liderin idamını istiyor", "Kahrolsun Esad rejimi" gibi çok daha radikal ve uzlaşmaz sloganlara dönüştü.

Esad rejimi en baştan itibaren göstericilerin dış güçler tarafından kışkırtıldığını söylüyordu. Ne var ki Deraa, Humus gibi kentler Suriye'nin kendi kentleriydi. Halk Suriye kentlerinde 10 binler, yüzbinler olarak sokaklara çıkıyor, özgürlük istiyor, Esad rejiminin yakaçağını ifade ediyordu.

Suriye tarihsel olarak Tunus, Mısır, Bahreyn, Yemen ve diğer Arap ülkelerinden farklı olarak Batı'ya değil Doğu'ya (İran, Rusya, Çin) bakan bir ülkedir. Ancak bu bakış son yıllarda değişmeye başlamıştı ve Türkiye Suriye ilişkilerinin sıcaklaşması bunun sonucuydu.

Esad rejimi ilk gösterilerden itibaren emperyalistlerin anti emperyalist Suriye'yi rejimini devirmek için planlandığını iddia etti. Esad çetesinin bu iddiası Türk solunda oldukça alıcı buldu. Türk ulusalcı sosyalistleri Esad'ı bir yan-

dan Baas'ın Kemalizme benzemesi nedeniyle, diğer yandan da Esad'ın Batı'nın yanı sıra Doğu'ya da bakması nedeniyle anti-emperyalistliğini tescilledi.

Bu arada Batılı emperyalistler Tunus ve Mısır'da olduğu gibi baştan Esad rejiminin yıkılması için çok hevesliydiler ancak hareketin boyutları büyüdükçe Batılılar zaten bu pek güvenilmeyen müttefiklerinden kolayca vaz geçtiler.

Bir dış müdahale olasılığı gündeme geldi. Ne var ki Suriye Libya değil. Suiye'ye müdahale derhal İran ile çatışmayı gündeme getireceği gibi Lübnan'da Hizbullah, Irak'ta Şii iktidar bu müdahaleye karşı tutum alabilir ve İran böyle yapacağını zaten açık açık ilan etti.

Öte yandan Suriye'deki Kürt varlığı da bir dış müdahale halinde Türkiye ve İran Kürdistanlarını bu fazlasıyla etkileyebilir.

Bu nedenlerle Batılı emperyalistler müdahale için BM desteğini istiyorlar fakat Rusya ve Çin'i yanlarına kazanamıyorlar.

Dolayısıyla bir dış müdahaleden çok bir iç savaş daha yakın bir olasılık.

Suriye ordusunun yavaş yavaş çözülmesi ve askerlerin ve subayların bir kısmının göstericilerin yanına geçmesi silahlı çatışmaların başlamasına neden oluyor ve iç savaş olasılığını güçlendiriyor.

Esad rejimi kendi ordusunun bir kısmının asilere katılmasını bir terip olarak gösteriyor ve ulusalcı Türk sosyalistleri bunu da benimliyor. Göstericilerin silahlı olmasını sadece dış güçlere bağlıyor.

Suriye'de çözüm açık ki Suriye'deki yığın mücadelesi ile belirlenecek. Bir dış müdahale Libya'da olduğu gibi devrimi boğacak.

Esad rejiminin anti emperyalizmi

Baba Esad ve oğul Esad Filistin hareketini destekledikleri iddia ederler. Ne var ki bu daima lafta kalır.

Baba Esad İsrail işgali altındaki Golan Tepeleri'nin kurtulmasını Mısırlı Enver Sedat'ın yaptığı gibi İsrail ile anlaşarak yapmaya çalıştı ne var ki İsrail Suriye ile değil Mısır ile yakınlaşmayı tercih etti ve Şam'ın burnunun dibindeki Golan Tepeleri hala İsrail işgali altında.

1976'da Lübnan'da sol ve Filistinliler Batı yanlısı hükümetlerine karşı ayaklandılar.

Hareket tam başarıya ulaşacakken Suriye ordusu müdahale etti ve Lübnan solu ve Filistinlileri kırarak Batı yanlılarının yenilmesini engelledi.

Bu arada bir Filistin kampı Suriyeliler tarafından katliam yaşadı.

1990'da ise Suriye, Irak'ın Kuveyti işgalini bahane ederek bu ülkeye müdahale eden ABD'nin yanında savaşa katıldı. Suriye müttefik orduya asker verdi.

Daha sonra Esad "teröre karşı savaş" a katıldı.

Irak hududunu kapattı, direnişçilerin yolunu kesti, ABD'nin direnişçileri kaçırıp işkence etmesine yardımcı oldu.

Bingazi'de öfke

Simon ASSAF*

Libya bir kere daha ayaklandı. Ocak ayında Libya Devrimi'nin doğduğu kentte, Bingazi'de 2 bin kişilik kızgın bir kitle Ulusal Geçiş Konseyi'nin (UGK) merkez bürosunu bastı. Büroalarının basıldığı akşam UGK yeni seçim yasasını ilan etmeyi planlıyordu ama bu olaydan sonra açıklama Bingazi yerine Trablusgarp'a taşındı.

Binayı basan kalabalık bilgisayarları imha ederken Konsey'in başkanı Mustafa Abdül Celal'in kendilerine hitap etmesine de izin vermedi. Kalabalık daha sonra Abdül Celal'in zırhlı Land Rover arabasını yaktı.

UGK başkanın sonucu olarak Konsey'in iki numaralı adamı olan Abdül Hafız Ghoka istifa etti. Ghoka Kaddafi döneminin esaki bakanlarından.

Libya halkı arasında devrim günlerinde yükselen beklentilere cevap veremeyen UGK hızla prestij kaybediyor.

UGK halk tarafından yolsuzluklara bulaşmış ve hızla aşiretler ve bölgesel bölümlere dayanarak yeni bir diktatörlük kurmakla suçlanıyor.

Yeni seçim yasasını halk kabul etmiyor. Yasa taslağı UGK'nun hangi yöne doğru ilerlediğini gösteriyor. Yeni yasaya göre kadınların parlamentodaki yeri çok sınırlı. 200 Üyeli parlamentoda sadece %10, yani 20 kadın üye olacak.

Gene yasaya göre bütün adayların "bir mesleği" olmalı. Bu devrimi gerçekleştiren, Kaddafi hüçlerine karşı savaşan Libyalıların büyük çoğunluğunu dışlıyor. Ve, "suçlular" diye tanımlananlar, önceki rejimde bile suçlu olarak tanımlanmış olsalar, gene de aday olamayacaklar.

Ayrıca çifte vatandaşlığı olan Libyalılar da aday olamayacaklar. Oysa bu durumda olanların çoğu eski rejim tarafından ülke dışına

kaçmaya zorlanmış ve şimdi, devrimden sonra geri geldiler. Birçok Libyalı artık UGK'nun devrime nasıl el koyduğunu ve çok az gerçek ilerleme gerçekleştiğini söylüyor.

UGK'nun niyetleri en açık bir biçimde geçen Ağustos ayında Trablusgarp'ın düşmesinden sonra ortaya çıktı. Asî ordusunun Trablusgarp'a girmesinde en önemli rolü oynayan Berberiler yeni hükümete alınmadılar. Oysa Berberiler Trablusgarp'ın güneyindeki dağlarda savaşarak asî ordunun yolunu açmışlardı.

Berberiler eski rejimini devrilmesinde oynadıkları çok önemli role rağmen yeni rejimde de durumları değişmeyecek.

Çok uzun yıllardır ezilen, baskı altında olan Berberiler için hu kabul edilemez bir durum.

Bu arada UGK Kaddafi tarafından 1990'larda uygulanmaya başlanan yeni liberal politikalara devam edeceklerini açıkladı. Bu arada ayaklanma günlerinde çok aşağılara inen petrol üretimi ve ona bağlı olarak petro geliri yeniden yükselmeye başladı. Bu arada Libya petrolü Batılı büyük şirketler arasında pay ediliyor.

Bir başka ilginç olay ise NATO'nun sağladığı "hava desteği" için şimdi Libya'dan para istemesi.

Oysa Libya Devrimi ülkeyi Batılıların ellerine teslim etmek ya da hiç kığmese hesap vermeyen, seçilmemiş yeni bir diktatörlüğe devretmeyi hedeflemiyordu. Libya Devrimi Mısır ve Tunus devrimlerinden etkilenen Libyalıların hareketiydi.

17 Şubat ayaklanması iktidarın halk tarafından kazanılmasını sağlayabilirdi. Ayaklanmanın potansiyel doğan UGK başlangıçta bu potansiyele sahipti. Ne var ki Kaddafi rejiminin karşı saldırısının çapı ve olağanüstü sertliği ayaklanmaların dış güçlere bakmasına yol açtı.

2011 Mart ayında devrim ayaklanan halk kitlelerinin elinden

kayarak Batı ve Körfez kralıkları ve şeyhlikleri ile içiçe olan UGK'nun kontrolüne geçti.

"Uçuşa yasak bölgeye" onay veren Libyalı devrimciler hiçbir biçimde Batılı güçlerin kara operasyonlarına izin vermeye çalıştılar. Bu durumda emperyalistler hava üstünlüğünü kazanmalarına rağmen karada varlık gösteremediler. Karada etkinlik emperyalistlerin UGK'daki yeni müttefiklerinin elindeydi.

NATO hava kuvvetleri asilerin hava kuvveti gibi çalıştı ve bu arada Batılıların, Kuveyt, Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin özel kuvvetleri asî ordusuna eğitim ve lojistik destek vermeye başladılar.

Am savaşın kanlı görevleri, kentlerin ele geçirilmesi, korunması hep asî ordusu tarafından gerçekleştirildi. Asî ordusu esas olarak devrimi başlatan güçlerdi. Şehirleri ve sokakları onlar kontrol ediyordu.

Libya'dakis avas esas olarak petrol üzerine değildi. Kullandığı bütün retorığe rağmen Kaddafi rejimi hiçbir zaman Batılı petrol şirketleri ile arayışı bozmadı. Kaddafi ile İngiltere eski Başbakan'ı Tony Blair'in 2003 yılında Libya çöllerinde yaptıkları toplantı bu yakın ilişkinin temellerini atmıştı.

Batılılar Libya'ya müdahale ederek devrimci sürecin faklı geliştiği Tunus ve Mısır arasında bir mevzi ele geçirmeyi planladılar. UGK aracılığıyla da bu mevziye sahip oldular.

Ne var ki, şimdilerde halkın yeniden hareketlenmesi Batılı güçlerin başarısının oldukça sallantılı olduğunu gösteriyor.

Libya halkı ayaklanmaya başladığında talep ettiklerine ulaşmaktan çok uzak ama aynı zamanda da yeniden mücadeleye başlamak için hazırlanıyor.

Mısır ve Tunus'ta olduğu gibi Libya'da da henüz son sözler söylenmedi.

* Simon Assaf bu yazıyı Libya'dan yazdı

Yunanistan'da yeni eylem planları

IMF, Avrupa Birliği ve Avrupa Merkez Bankası Yunanistan anayasasını değiştirmek istiyor.

Troyka denen bu kurumlar borçların geri ödenmesini Yunan hükümetlerinin en önemli işi olarak görüyorlar.

Bu hafta Yunanistan için yeni bir "kurtarma" paketi geçti. 130 milyar avro luk bu yardım doğrudan doğruya bankalara gidecek.

Yunan hükümeti bu parayı borçların geri ödenmesinden başka hiçbir şey için kullanamayacak.

Ve eğer kurtarma parası yeterli olmazsa Yunan hükümeti bütçesinde borçların geri ödenmesini örneğin emekli maaşlarından veya işçi ücretlerinden daha önemli bir madde haline getirecek.

Avrupa Komisyonu Yunanistan'a sağlam ve sürekli bir kurum oluşturması için Yunanistan'a bir heyet gönderiyor. Bu kurum paranın nasıl kullanılacağını sürekli kontrol edecek.

Hükümetin kesinti programına karşı Yunan işçi sınıfı direniyor ve yeni direnişlere hazırlanıyor.

Bir taraftan yeni gösteriler planlanırken Atina'da doktorlar ve temizlik işçileri 2 günlük bir greve hazırlanıyorlar. Sağlık işçileri en büyük kesintilerle karşı karşıya.

Yunan sendikaları direnişe devam kararı alırken Avrupa işçi sınıfı da kesinti programlarına karşı duruyor.

Günlük Eleftherotopia gazetesi işçiler tarafından işgal edildi. İşgalci işçiler **İşçilerin Eleftherotopia**'sı adlı bir gazete çıkarmaya başladı. Bir çok gazeteden daha çok satan işçi gazetesinin yeni sayısı hazırlanıyor. Gazete çalışanları gelecek sayının daha çok işçi mücadelesine yer vermesi gerektiğini tartıştı.

Başta Atina olmak üzere bir çok kentte lise öğrencileri de direnişte. Atina merkezinde 5 bin lise öğrencisi yürüyüş yaptı.

Yunan emekçilerini bundan sonra hangi eylemleri yapacağı kesin değil ama şurası açık ki eylemler daha da yükselecek.

İskoçya'da bağımsızlık referandumu

Birleşik Krallık adı altında İngiltere ve Gallerle bir arada olan İskoçya'da **İskoçya Ulusal Partisi** son seçimlerden önemli kazanımlarla çıktı.

Kurulduğu günden beri İskoçya'nın bağımsızlığını talep eden **İUP** seçim başarısının üzerine ayrılma hakkı için referandum talep ediyor.

Daha önce gerçekleşen iki referandumda İskoçlar birliktelik yana oy kullanmışlardı.

İngiltere Başbakanı, **Muhafazakar Parti**'den **David Cameron** İskoçlara birlikte dünyanın dördüncü büyük askeri bütçesine sahip olduklarını bu nedenle daha güvenli olduklarını söylüyor.

İskoçya'nın kendi kaderini tayin ederek ayrılmasını savunanlar ise İskoçya'nın zenginliklerinin İngiltere tarafından kullanıldığını, sömürüldüğünü söylüyorlar.

DSİP

Devrimci Sosyalist
İşçi Partisi bildirisi

Ermeni düşmanlığına geçit yok

Taksim Meydanı'nda dün "Hocalı katliamı anması" adı altında planlı bir devlet provokasyonu gerçekleştirildi. Günlerdir tüm billboardlarda reklamı görülen nefret içerikli eylem çağrısı sonucu, ülkenin çeşitli yerlerinden İstanbul'a taşınan faşist kitleler, birkaç saat boyunca sokaklarda terör estirdi.

Gösterinin hedefi herhangi bir katliamda ölenlerin yasını tutmak değildi. Tüm sloganlar ve pankartlar, Hrant Dink öldürüldüğünden beri "Hepimiz Ermeni'yiz" diyerek mücadele eden yüzbinlerce ırkçılık karşıtı hedef alıyor ve tehdit ediyordu. Eylemde, Dink'in katili BBP üyesi Oğün Samast'ın yanı sıra faşist katil Abdullah Çatlı övüldü; ülkücü faşistler "Küçük Hrant'lar nerede?" yazan dövizler taşıdı, "intikam" çılgınlıklarıyla Ermeni düşmanlığı saçıldı. Faşist grup, Agos gazetesine yürümek istedi.

Ermeni soykırımının inkârı için kampanya başlatan AKP'nin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin mitinge katılıp "millî birlik" çağrısı yaparak, devlet televizyonu TRT mitingi canlı yayınlayarak, İstanbul Büyükşehir Belediyesi ise tüm şehri "Ermeni yalanına sessiz kalma" yazılı nefret dolu afişlerle donatarak bu

ırkçı gösterinin destekleyicileri oldu.

Bundan birkaç yıl önce ulusalcı-milliyetçi-faşist koalisyonu tarafından başlatılan benzer Ermeni karşıtı kampanyanın devamında, arkadaşımız Hrant Dink planlı bir cinayet sonucu öldürülmüştü. Katiller, hükümet ve yargı tarafından korundu. Dün yapılan hükümet destekli gösteri, Ergenekon zihniyetinin hâlâ ne kadar canlı olduğunun göstergesi oldu.

İrkçılığa geçit yok: Ermeni düşmanlığına izin vermeyeceğiz!

1915'te soykırıma uğratılan 1.5 milyon Ermeni'yi, Hrant'ı, Sevag'ı unutmadık.

23 Ocak 2007'de "Hepimiz Ermeni'yiz" diyerek yürüyen yüzbinlerce kişi, darbe planlarında bahsedilen "operasyonu" başarısız kılmıştı. Yayılmak istenen bu nefret dalgasını, ancak onun karşısında daha büyük kalabalıklarla çıkararak yenebiliriz. İrkçılığa ve milliyetçiliğe karşı olan, Hrant Dink için adalet talep eden herkesi faşizme karşı omuz omuza mücadele etmeye çağırıyoruz.

**Hepimiz Ermeni'yiz!
Ermeni soykırımını tanınsın!
Devrimci Sosyalist İşçi Partisi
Merkez Komitesi**

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe

Bu acı hepimizin!

24 Nisan'da, Ermeni Soykırımının 97. yıldönümünde İstanbul'da gözaltına alınan 200 Ermeni aydını ve Ermeni halkının 1915 yılında soykırıma uğratılan 1,5 milyon insanını yine anacağız. İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Girişimi iki yıldır İstanbul'da Taksim Meydanı'nda, Ankara'da, İzmir'de ve Bodrum'da gerçek-

leşen anmaları, bu yıl daha fazla ilde, bir zamanlar Ermenilerin yaşadıkları yerlerde yapmak için hazırlıklarını sürdürüyor. İttihatçı çeteler tarafından yapılan 20. yüzyılın ilk soykırımı ile yüzleşme bu yılki etkinliklerinin temasını oluşturacak. Katledilenlerin kimler olduğu, başlarına nereden neler geldiği 1 hafta boyunca süren etkinliklerde anlatılacak.

Biz da İrkçılığ

İrkçılığa ve Milliyetçiliğe Dur De Girişimi ile İHD İrkçılık ve Ayrımcılığa Karşı Komisyon Çağlayan Adliyesi'ne giderek "Hocalı katliamı anması" adı altında Ermenilere karşı ırkçılık üzerinden kurgulanan gösterinin tertip komitesi ve mitingde konuşan İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin hakkında suç duyuru yaptı. Buradan ayrılan grup daha sonra Agos gazetesine destek ve dayanışma ziyaretinde bulundu.

Hrant Dink'in cenaze yürüyüşü -2007

Ha güçlüyüz Şi yeneceğiz

Hrant Ermeni olduğu için öldürüldü

Sözüm ona Hocalı katliamını anmak için yapıldığı söylenen bir gösteri, daha duyurularından başlayarak tam bir ırkçı, faşist gösteriye döndü.

Göstericiler ellerinde ırkçı dövizler, pankartlar taşındılar. Ermeni halkına, 'hepimiz Ermeniyiz!' diyenlere hakaret edildi.

Bütün bir gün boyunca Ermeni düşmanlığı yapıldı, Hrant'ın cenazesinde, 19 Ocak cinayetinin son anmasında yürüyen yüzbinlere korku verilmeye çalışıldı. Terör havası estirildi.

Hükümet bu gösteriden sorumludur. İçişleri Bakanı ve İstanbul Valisi, bu ırkçı güruhun gösterisine katıldıkları için suçludur. Hükümet bunların hesabını vermelidir.

Bütün toplumdan, Ermeni cemaatinden özür dilenmelidir.

Bu gösteri bir şeyi, yine açıkça gösterdi. Hrant Dink, Ermeni olduğu için öldürüldü ve Türkiye Ermeni Soykırımı'nı tanımadığı sürece bu ülkede yaşayan Ermenilere rahat huzur yok.

Türkiyeli sosyalistler bu gerçeği kavramalıdır. Ermeni Soykırımı tanınmadan Kürt sorununa çözüm yok, Kürtler üzerindeki baskının son bulması mümkün değil. Barış olmadan toplumun hiçbir kesimi için özgürlük yok.

Ermeni soykırımının tanınmasının böylesine merkezi bir yeri var.

Hiç kimse Başka sorunları Hrant Dink cinayetinin yanına eklemeye çalışmasın. Hrant sosyalist olduğu , gazeteci olduğu için değil, Ermeni Soykırımı'nın tanınması için mücadele eden bir Ermeni sosyalisti, ama Ermeni olduğu için öldürüldü.

Hepimiz Hrantız, hepimiz Ermeniyiz!

bu yeni türden Ermeni düşmanlığının siyasi sorumlusudur. Bu mitingden sonra, tüm Ermenilere ve "Hepimiz Ermeniyiz" piç diyerek hakaret ettiği sananların açtığı pankartların, beyaz berelilerinin **Hrant Dink'i** öldüren **Oğün Samast'ı**, faşist katil **Çatlı'yı** kahraman ilan ettiği sloganların ardından, Ermenileri öldürmekle tehdit edenlerin bu eylemlerini gerçekleştirmek için attığı her adımın siyasi sorumluluğu, bu mikrobik ortamın yaratılmasının da ilk sorumlusu olan hükümetindir. Siyasi iklim ne kadar kirlenirse, **Ergenekon** ve **Alperenler** gibi farklı türden örgütlerin içinde hareket edeceği karanlık koşullar o kadar uygun hale gelir.

Bu yüzden İstanbul Valisi derhal görevden alınmalı, İdris Naim Şahin derhal istifa etmelidir.

Biz daha güçlüyüz!

Hrant Dink'in arkasından yürüyen yüz binlerce insan, 26 Şubat'ta yürüyen ırkçılardan, faşistlerden çok daha güçlü. En son 19 Ocak'ta, "**Bu dava böyle bitmez**" diyerek **Agos'a** yürüyen kitleler, çok daha güçlü. ırkçılığa karşı olanlar çok daha güçlü. 26 Şubat'ın "**kan dökmek**" isteyen faşist güçlerle kıyaslandığında, **19 Ocak'ta, "Adalet"** için yürüyen on binler, bu toplumun daha geniş kesimlerinde var olan duyguya, eşitlik, adalet ve barış duygusuna hitap etme şansına sahip. Başarılması gereken, on binlerce insanın, ırkçılığa karşı demokrasiyi savunarak, bir arada durması. Başarılması gereken, **Agos'un**, Ermeni halkının yalnız olmadığının sokakta gösterilmesi. Başarılması gereken, bir daha tek bir Ermeni'nin kılına bile kimsenin dokunamayacağını güvencesi veren hareketin sürekliliğinin sağlanması.

Başını kuma gömmek isteyenler gerçekleri gizlemeye, çarpıtmaya ne kadar çalışırsa çalışsınlar, Ermeni soykırımıyla yüzleşmeleri kaçınılmaz. Hükümet ne kadar faşistlerle ittifak kurarsa kursun, "**Hepimiz Ermeniyiz**" diyen yüz binlerce insan devletin siyasi cinayet geleneğiyle Ermeni düşmanlığı geleneğini beş yıldır her fırsatta açığa çıkartıyor.

Şenol KARAKAŞ

Hrant Dink cinayetinin davasının apaçık bir haksızlıkla sona ermesinden rahatsızlık duyan on binlerce insan Taksim'den **Agos'a** yürüdü.

Hocalı katliamını bahane olarak kullanılan devlet, hem Fransa'dan hem de tüm dünyanın gözü önünde öldürülen **Hrant Dink'in** anısını canlı tutmak için yürüyen on binlerce insandan intikamını almak için bu ırkçı yürüyüşü düzenledi.

2015'e hazırlık ve mikrobik ortam

Türkiye Cumhuriyeti devleti, 2015 yılına hazırlanıyor! Soykırımı inkar etmenin suç olarak yasal düzeyde ele alınması Avrupa'da genel bir uygulamaya haline gelmeye başladı. 1915 yılında gerçekleşen Ermeni soykırımının 100. yılına yaklaşırken, tüm dünyanın gündemi daha fazla "**Ermeni sorunuyla**" çalkalanacak. Hükümet, kendince 1915'in pazarlığını yapıyor. **Tayyip Erdoğan, "100 bin Ermeni'yi atarız"** derken de, diasporayı aşağılarken de, Fransa'yı tehdit ederken de soykırım pazarlığı yapıyor ve hem devletin hem de kamuoyunun bu pazarlığa hazırlanmasını sağlıyor. Kamuoyunu Ermeni soykırımına hazırlama süreci, ırkçılığın olağan bir fikir haline geldiği mikrobik ortamı daha da güçlendiriyor.

Cumhuriyet mitingleri gibi

2007 yılında devlet kontrolünde düzenlenen **Cumhuriyet Mitingleri**, o mitinglere katılan on binlerce insan darbeci olmasa da darbeye zemin hazırlamak için örgütlenmişti. Cuntacı bir mikrobik ortamın gelişmesine katkıda bulunmuştu. Hocalı mitingi de benzer bir özelliğe sahip. Mitinge katılanların tamamının faşist olmadığı açık olsa da miting faşist bir nefret söyleminin yaygınlaşmasına ve içinde her türden "karanlık" tiplerin rahatça at koşuracağı bir iklimin yaratılmasına neden oldu. Bu iklimin yaratılmasının ilk sorumlusu hükümettir. Bakan düzeyinde bu mitinge katılan, valilerin mitingde yer almasına izin veren, azınlıklara ve Ermenilere yönelik ırkçı ve aşağılayıcı bir dil kullanan hükümet,

Hükümet ne kadar faşistlerle ittifak kurarsa kursun, "Hepimiz Ermeniyiz" diyen yüz binlerce insan devletin siyasi cinayet geleneğiyle Ermeni düşmanlığı geleneğini beş yıldır her fırsatta açığa çıkartıyor.

26 Şubat'ta düzenlenen **Hocalı** katliamını protesto mitingi faşist ve ırkçı sloganlarla tüm demokratik güçlere tehdit mesajlarıyla belirlendi. Mitingin hedefinde ise Ermeni halkı vardı.

Miting başından sonuna kadar, örgütlenmesinden duvarlara asılan afişlere kadar Ermenileri hedef alan, Ermenilere yönelik nefrete güçlendirmeyi amaçlayan bir içeriğe sahipti. Azerbaycanlı sosyalistler Azerbaycan Devleti'nin gösteri için devlet kasasını açtığını söylüyor.

Sadece Azerbaycan değil, Türkiye Cumhuriyeti devleti de gösterinin örgütlenmesi için elinden geleni ardına koymadı. Belediyenin olanakları, devletin memurları olan valilerin miting de yer almaları, **İdris Naim Şahin** adlı AKP'li bakanın mitingde konuşma yapması, TRT'nin naklen yayında katılım çağrısı yapması, faşistlerin kitlesel katılım gösterdiği eylemin devlet ve hükümet tarafından desteklendiğini gösteriyor.

19 Ocak'tan rahatsızlar!

Fransa'da Ermeni soykırımını inkar yasası gündeme geldiğinde, mecliste AKP, CHP ve MHP arasında devletin çıkarlarını savunmak için Ermeni düşmanlığını körükleyen bir manifesto yayınlanmıştı. Bu üç parti nefret söylemi etrafında bir araya gelmişti.

Ancak aynı günlerde bir başka ittifak daha kendisini göstermişti. **Hrant Dink'in** öldürüldüğü gün, on binlerce insan "**Hepimiz Hrantız, hepimiz Ermeniyiz**" diyerek yürümüşü.

İslamcı hareket, devrim ve Mısır'ın geleceği

Mısır Devrimi şimdi ikinci aşamasında. Mübarek gitti sıra Tantawi'de ve sonra sıra Müslüman Kardeşler'e de gelecek.

Doğan TARKAN

Milyonlarca Mısırlının 18 gün süren mücadelesinden sonra yıkılan Mübarek rejiminin yerine gene Mübarek'in adamlarının oluşturduğu bir askeri konseyin Tantawi başkanlığında kurulması birçokları tarafından Mısır Devrimini reddetmenin bir nedeni oldu.

Tantawi'nin askeri konseyi geçtiğimiz bir yıl içinde aralıksız olarak devrimcilere, aktivistlere saldırdı. Binlercesini tutukladı, yüzlercesini öldürdü. El altından Mübarek taraftarlarını örgütledi ve sonunda Port Said'de bir futbol maçında bu çapılcu taraftar kitlesi büyük bir katliam gerçekleştirdi.

Devrimin birinci yıldönümünden hemen önce seçimler yapıldı. Birçok parti ve siyasal örgütlenme seçimlerin aceleye getirilerek yapılmasına karşı çıktı ve sonunda iki İslamcı parti, Müslüman Kardeşler ve Selefilerin örgütü Nour Partisi parlamentonun %73'ünü kazandı. Laik partiler ve sol seçimlerde pek başarılı olmadı.

Ne var ki seçimlere katılmı yüzde 48'de kaldı. Toplumun çoğunluğu bu koşullardaki bir seçime katılmayı reddetti.

23 Ocak'da açılan parlamentonun yeni başkanı, Müslüman Kardeşler'den Saad al-Katany utanmaz bir biçimde askeri konseyin başkanı Tantawi'ye "halkın yanında yer aldığı için teşekkür" mektubu göndermek istedi ama kendi partisinin milletvekilleri dahi karşı oy kullandı.

Meclisin açılmasından iki gün sonra, 25 Ocak'da devrimin başlamasının birinci yıldönümünde Tahrir Meydanı'ndaki hava meclisten köklü bir biçimde farklıydı. Meydanın bir köşesinde Müslüman Kardeşlerin kürsüsü vardı ve oradan "Devrimi destekliyoruz" mesajı veriliyordu. Meydanın büyük çoğunluğu ise "Kahr olsun askeri konseyi",

"Tantawi'ye ölüm" sloganları atıyordu.

Müslüman Kardeşler kendilerini devrimden koparamıyorlardı ama meydan çok radikaldı.

Devrimden önce Müslüman Kardeşler politik yaşamdan çekiliyordu ve bu nedenle devimci gösterilere hazırlıksız yakalandılar.

Ne var ki Müslüman Kardeşler önderliği sokak gösterilerinde yer almayı reddederken binlerce taraftar sokak gösterilerine katılıyordu. Ama bu arada Müslüman Kardeşler önderliği askeri konsey ile uzlaşıyordu.

Mübarek'in kaçmasından sonra bu uzlaşma süreci hızlandı.

Sonuna kadar Mübarek'i destekleyen ABD, gösterilerin günlerinde başlayan genel grev hareketi ile birlikte tutumunu değiştirdi, Mübarek'ten vazgeçti ve Müslüman Kardeşler'e ve Tantawi liderliğindeki orduya oynadı.

27 Ocak gösterileri ise sokağın

ne kadar radikal olduğunu daha da çarpıcı bir biçimde gösterdi. Müslüman Kardeşler önderliği gene itidal tavsiye ederken göstericiler askeri konseyin yanı sıra Müslüman Kardeşler'e de karşı sloganlar atıyordu.

Toplumun 2011 Ocak ayından bu yana radikalleşmesinin yanı sıra örgütlenme düzeyi de yükseliyor.

Sol partiler doğuyor, bağımsız bir sendika hareketi hızla güçleniyor ve işyeri, okul, mahalle komiteleri kuruluyor. Grev sayısı artıyor, işçiler ücret artışı, çalışma saatleri gibi taleplerle greve çıkıyor. Asgari ücret artışı önemli taleplerden birisi.

Bütün bunlara rağmen Müslüman Kardeşler neden seçimlerden galip ayrıldı? Bu sorunun en temel cevabı Mısır'ın en köklü örgütlenmesinin Müslüman Kardeşler olması. On yıllardır Müslüman Kardeşler meslek örgütlerinde, okullarda, hastanelerde, mahallelerde ve

katıldıkları seçimlerde örgütlendiler ve dolayısıyla halkın baktığı tek örgüt durumundalar. Sol ve diğer laik örgütler ise kısa zamanda örgütlenerek bir alternatif olarak ortaya çıkmaya yeteneğine sahip değillerdi.

Ancak Selefilerin örgütü Nour Partisi'nin seçimlerden ikinci çıkması daha ilginç.

Müslüman Kardeşler'den daha aşırı olan Nour, Körfez ülkelerinin ve Suudların desteğine sahip, çok parası, gazeteleri ve TV kanalları var.

Ancak Mısır toplumunun Nour'un antiemperyalist retorikini ve milliyetçi söylemini de desteklediğini düşünmek gerekir.

Şimdi Müslüman Kardeşler iktidarda ama işleri çok zor. Dünya kapitalizmi derin bir krize doğru ilerlerken onlar büyük kesinti programlarını uygulamak zorunda. Askeri konseyin atadığı hükümet bütçe harcamalarında %20'lik bir kesintiyi kabul etti ve şimdi Müslüman Kardeşler bu programı uygulamak zorunda.

IMF ve Dünya Bankası kesinti programlarını dayatıyor ve ABD Müslüman Kardeşler'den Mübarek döneminin uluslararası taahhütlerine sadık kalmasını istiyor. Ocak ayında ABD yetkilileri ile Müslüman Kardeşler yöneticileri bir toplantı yaptı ve ABD'li yetkililer bu toplantıdan memnun olduklarını ilan ettiler.

Diğer taraftan halk olağanüstü hal yasalarının kalkmasını, politik tutukluların serbest bırakılmasını, işsizliğe, yoksulluğa, açlığa ve konut sorununa cevap bulunmasını istiyor ve Müslüman Kardeşler'in bu talepleri karşılması bugünkü politik eğilimleri ile mümkün değil.

Mısır'da devrimin bittiğini ya da hiç yaşanmadığını söyleyenler 25 ve 27 Ocak gösterilerinde Mısırlıların ne denli radikal olduğunu ve devrimin halk yığınları için ne kadar öğretici olduğunu görmüyorlar. Ama daha önemlisi onlar devrimin aynı zamanda bir süreç olduğunu da anlamıyorlar.

Mısır Devrimi şimdi ikinci aşamasında. Mübarek gitti sıra Tantawi'de ve sonra sıra Müslüman Kardeşler'e de gelecek.

Mısırlı işçi ve emekçiler aralıksız mücadele ediyorlar, mücadele ettikçe de öğreniyorlar.

Narodnizmin temellerini atan Herzen, Rusya'da mücadelenin temel gücünü şöyle tarif ediyor: "Gelecek Fransa'da nasıl işçiye aittir, Rusya'da da köylüye aittir." "Rusya'da köylü savaşından başka hiçbir devrimin olabileceğine inanmıyorum."

Herzen

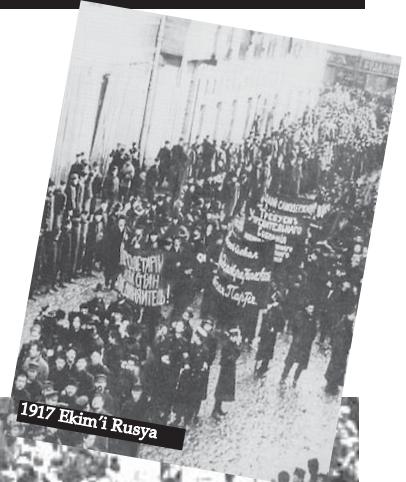
Narodnizm, Rusya'da ortaya çıkan popülist devrimci geleneğin en önemli temsilcisidir.

Tony Cliff Narodniklerin programını şöyle tarif ediyor: "Sosyalizmin temelini, toplumun malı olacak fabrikalar değil, Rusya'da hala yaşamakta olan ortak mülkiyete dayalı köy komünü oluşturacaktı."

Ütopik sosyalistlerle popülistlerin en önemli fügülerinin arasında bir bağlantı kurulabilir.

Marks, Komünist Manifesto'da ütopik sosyalistlere dair yaptığı tarif, popülistlere de uyarlanabilir:

Tıpkı ütopycacılar gibi popülistler için de işçi sınıfı, "hiçbir tarihi inisiyatifini veya bağımsız siyasi örgütlenmesi olmayan bir sınıf görünümünde"dir, sınıf mücadelesi bakış açısını benimsememişlerdir, ve popülistler işçi sınıfına "en çok çeken sınıf" olmaktan başka bir anlam yükleyemezler.

1917 Ekim'i Rusya

Popülizm, ikamecilik ve sosyalizm

Şenol KARAKAŞ

Popülizm, sistem karşıtı muhalefet içinde zaman zaman öne çıkan bir siyasi gelenektir. Bu geleneğin, sosyalizm geleneğiyle hiçbir akrabalığı bulunmamaktadır. Popülizm, popülist politikalar yapan burjuva partilerinin eğilimleriyle karıştırmak gerekiyor. Zira popülizm sol içinde iddia sahibi bir gelenektir ve sol adına ölümlerin ağırlığını yeni kuşaklara taşıyan en zararlı siyasi eğilimlerden birisidir.

Halk bulamacı

"Halk" kavramını hepimiz kullanıyoruz. Genellikle, halk dendiğinde tüm yoksullara işaret ediliyor.

Günlük propaganda dilinde bu kullanımda bir sakınca yok ama popülist sol siyasi gelenek, bu kavrama özel bir anlam biçerek, sınıflar arası mücadelenin yerine, farklı çıkarlara ve farklı potansiyellere sahip sınıflar arasındaki kesin ayrımları silikleştirir.

Kökenleri Rus devrimci hareketinin emekleme çağına kadar giden popülist hareket, ya işçi sınıfını görmezden gelir ya da işçi sınıfının, öğrenciler, köylüler ve genel yoksullar hareketinin kitlesel bir bileşeni olarak değerlendirir. Siyasi dengeler, devletin uyguladığı şiddete, örgütlenme alanlarında açılan fırsatlara göre zaman zaman aydınlara, zaman zaman öğrencilere, zaman zaman "mahallelere" ve zaman zaman da sendikalara ya da "fabrikalara" dönüş

taktikleri izlemesi, popülistlerin sadece fırsatçılığın ürünü değil. İçinde yaşadığımız toplumsal örgütlenmenin temel işleyiş dinamiklerinin yarım yamalak farkında olmaları, bu toplumsal örgütlenmenin belirleyici güç mücadele alanını açan sınıf farklılıklarını kavrayamamaları, popülistlerin temel sorunu.

Çarpıtılmış marksizm

Bu temel sorun, istisnasız tüm ülkelerdeki belirgin popülist geleneklerin, "bize özgü kapitalizm" analizleri yapmasının neden oldu. Kapitalist sistemin küresel örgütlenmesi ve eşitsiz ve bileşik gelişimi ve bu gelişimle aynı yaşta olan işçi sınıfının şekillenmesi kavranmayınca, acil eylem ihtiyacı çarpıtılmış teoriyle elele gitti. Marksizm yerine marksizmin karikatürü olan analizler devreye girdi bazen köylülüğün önlenemez gücüne, bazen öğrencilerin inanılmaz fedakarlığına vurgular yapıldı.

"Bize özgü kapitalizm" bize özgü mücadele tarzlarını gerektireceği için, aslında hiçbirisine özgü olmayan, terör yöntemlerinden, köylü ayaklanmaları hazırlamaya, "kırların şehirleri kuşatması" için çabalamaktan, şehir gerillası efsaneleri yaratmaya kadar sayısız ama özünde her biri elitist olan mücadele yöntemi popülist geleneğin mücadele dönemleri katoloğunun ciddi başlıklar haline geldi.

Marksizmle zoraki irtibat

Marksizmin itibarı en yüksek gelenek olması, bu birbirinden garip

ve aynı ölçüde marksizmle ilişkisiz mücadele deneylerinin ve bu deneylerin teorleştirilmiş şekillerinin marksizm içine tıktıştırılması sonucunu doğurdu. Marks'ın kapitalizmin en kapsamlı analizi olan eleştirisi, o kadar etkileyiciydi ki, bu analizin ulaştığı temel mantığı, sosyalizm mücadelesinin işçi sınıfının kendi eseri olacağı vurgusunu eksik, yetersiz ya da yanlış bulan tüm akımlar gibi popülist akımlar da hiçbir rahatsızlık hissetmeden kendilerini marksist geleneğin içinde gördüler. Böyle anlattılar.

Rusya'daki gibi Türkiye'de de "halk bulamacı"nı savunan siyasi gelenekler, tarihsel popülist geleneğin heyecanını, analizlerini, milliyetçiliğini, ikameciliğini, şiddet severliğini, suikastçiliğini marksist teoriyle allayıp pullayıp kullanmaya devam etti.

Kahramanlık destanı

Devletle mücadele ettiği ölçüde devrimci bir yana sahip olan popülist, genel olarak sisteme karşı, kapitalist üretim sürecinin bütününe karşı mücadele etmediği, bu mücadeleyi sürükleyebilecek tek toplumsal güç olan işçi sınıfının kendi eylemine yardımcı olmanın devrimcilik olduğunu fark etmediği için, kendi tarihini ikameciliğin yıldızlar geçidini dönüştürmeyi başarabildi.

Popülist gelenek, bu yüzden, sıradan insanların kitlesel eyleminin yaratıcı gücü yerine, kahramanlar geçidinin ikameci cazibesine sahip çıkar.

Lenin, popülistlerin görüşlerinin işçi hareketine zarar verdiğini düşündüğü için, popülistlerin bir kanadıyla yaptığı en önemli tartışmayı kasıtlı bir şekilde şu sözlerle tamamlıyordu: "İşçi, sermaye tarafından ezildiğini, savaşımın burjuva sınıfa karşı verilmesi gerektiğini görmeden edemez. Ve o anki ekonomik gereksinmelerinin karşılanmasını, maddi koşulların iyileştirilmesini amaçlayan bu savaşım, kaçınılmaz olarak, işçilerin örgütlenmesi isteminde bulunur ve kaçınılmaz olarak bireylerle karşı değil, bir sınıfa, çalışan halka, yalnız fabrikalarda değil, her yerde baskı ve zulüm yapan sınıfa karşı bir savaşım haline gelir, işte bunun için, fabrika işçisi, tüm sömürülen nüfusun en önde gelen temsilcisinin ta kendisidir.

Örgütlü, sürekli bir savaşımdayken bu temsilcilik işlevini yerine getirebilmesi için, onu 'umutlar'la gayrete getirmek hiç de gerekli değildir; gereken tek şey, yalnızca onun kendi durumunu anlamasını sağlamak, onu ezen sistemin siyasal ve ekonomik yapısını ve bu sistem altında yaşlamaz sınıf karşıtlıklarının zorunlu ve kaçınılmaz olduğunu anlamasını sağlamaktır. Fabrika işçisinin, genel kapitalist ilişkiler sistemi içindeki bu durumu, onu, işçi sınıfının kurtuluşu uğruna savaştığını tek savaşıcı yapar, çünkü yalnızca kapitalizmin gelişmesinin daha yüksek aşaması, büyük-ölçekli makineli sanayi, bu savaşım için gerekli maddi koşulları ve toplumsal güçleri yaratır (...) Bundan dolayı da, sosyalistler tüm dikkatlerini ve tüm etkinliklerini işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırırlar."

(Lenin'in Halkın dostları kimlerdir... broşüründen)

Panos Garganas, İşçi Dayanışması gazetesi editörü

2 yıl içinde yapılan 15 genel grevin deneyimi radikalleşme dalgasının yükselmesine neden oldu.

Patronlar saldırıya geçti. IMF ve AB hükümetin daha iyi rekabet edebilmek için ücretleri kesmesi gerektiğini söylüyor.

Sonbahar'da Papandreou hükümetinin çökmesinden beri, daha çok işveren ücret kesintileri dayatıyor. Onlar işçilerin ücret kesintilerini kabul etmeleri gerektiğini, aksi halde işyerlerini kapatacaklarını söylüyorlar.

Ancak halk düşürülen maaşlarla çalışmamakta kararlı. İşçiler her zaman genel grevler çağrılarını desteklediler. Ancak daha önceki grevlerde (yürüyüşler büyük olsa da) çoğu insan evlerinde oturuyordu.

Her yeni grevle bu değişti. Taban hareketleri gün geçtikçe daha aktif

Georgia Koffa, OLME ortaokul öğretmenleri sendikası

Kemer sıkma politikalarının eğitim açısından korkunç sonuçları oldu. Öğretmenler işlerini kaybediyor, bu da okullarda personel açığının oluşmasına neden oluyor.

Öğrencilerin kitapları yok ve sınıflarda ısıtma yok. Bir çok öğrenci yemek için paraları olmadığı için derslere aç giriyor, sınavlara bu koşullarda katılıyor.

Bu durum bizi korkutuyor ama aynı zamanda öfkeliyor.

Sendikamızı daha çok mücadele etmesi için zorluyor ve kemer sıkma

Kostas Pittas, sendika temsilcisi, enerji bakanlığı

Hükümetin enerji sistemini özelleştirme planlarına karşı çıkan işçiler **Enerji ve Kalkınma Bakanlığı**'nu işgal ettiler.

İki hafta önce perşembe günü yaşanan işgali 50 enerji işçisi ve kamu çalışanı gerçekleştirirken 200 kişi de binanın dışında gösteri yaptı.

Biz Enerji Bakanı'nun ofisine gittik ve onun etrafını sardık. Kapıları bloke ettik ve onu "görüşmeye" zorladık.

Bize "Özelleştirme olmazsa, Troyka'dan borç da alamayız" dedi. Biz de ona saçmaladığımızı söyledik.

olmaya başladılar. Sendika toplantıları ve grev gözcülüğü aşağıdan örgütlendi ve polisle olan çatışmalar gösterilerin güvenliği için gruplar örgütlenmesine neden oldu.

Örgütlenme konusunda oldukça deneyimli olan yeni bir aktivistler tabakası ortaya çıktı.

Böylece geçen hafta Salı günü olduğu gibi bir gün öncesinden çağrısı yapılan bir grev bile sağlam bir şekilde örgütlenildi.

Birçok işçi grubu ücret kesintilerini kabul etmeyeceklerini ve çalışmayı durduracaklarını söyleyebilecek kadar güçlü.

Tüm işgücünün katıldığı toplantılar yapılıyor. Gücünü kitlesel işçi toplantılarından alan komiteler kuruluyor.

Bu eğilimin daha da genelleşme ihtimali oldukça güçlü. Bunu son yapılan 48 saatlik genel grevde görebiliriz.

Eğer Yunanistan'ın borcu konusundaki şantajı yapmaya devam edilirse alacakları cevap budur.

İki sene önceki ilk genel grevin öncesinde sendikaları grev dalgası için zorlamakta insiyatif alan devrimcilerdi. Şubat 2010'da yapılan seçimlerin sonucunda PASOK iktidara geldi. Sendikalar PASOK'a karşı grev çağrısı yapamayacaklarını açıkladılar.

Buna rağmen taban hareketi mücadeleyi devam ettirmek isteyen antikapitalist soldan etkilendi.

IMF Yunanistan'a geldiğinde ise, devrimciler borcu ödememe talebini yükselttiler. Bu politikacılar tarafından değil işçilerin kendileri tarafından yapılacaktı. Bu işçi kontrolü anlamına geliyordu.

Yani devrimciler insanların düşüncelerini şekillendirmekte ve bu düşünceleri hayata geçirmekte büyük bir rol oynadılar.

politikalarına karşı grev çağrısı yapıyoruz. Genel grevden sonra salı günü ortaokullarda greve gitmeyi planlıyoruz.

Diğer işyerlerinde gerçekleşen işgalleri görmek öğretmenlere ilham verdi. Daha büyük çaplı eylemleri tartışmak için toplantılarını yapılıyoruz. Mücadelenin en etkili yönteminin ne olabileceğini tartışıyoruz.

Başka işyerlerindeki başka işçilerden öğrenmek ve onların örneklerini takip etmek zorundayız. Şimdi işi kendi elimize alıp okulları kendi başımıza işletmeyeceğimizi tartışıyoruz. Bu yola başvurmak ve kesintilere direnmek istiyoruz.

Nasil harekete geçsek geçelim, bunu yalnız başımıza yapmak istemiyoruz, diğer işçilerin de grevde bize katılmasını istiyoruz.

Bakan, polis onu bodrum kattan geçirerek kurtarmadan önce üç saat kadar odasında kilitli kaldı.

Bu binayı ilk işgal edişimiz değildi. Ekim ayında 12 günlüğüne 15 bakanlığı işgal etmiştik.

Troyka geldiğinde toplanacakları bir yer bulamadılar. Her yer işgal edilmişti.

Geçen hafta çarşamba günü enerji işçileri hala grev yapıyor ve elektrik şirketinin bürolarındaki işgali sürdürüyordu.

Geçtiğimiz iki yılda 15 genel grev yaşadık.

Demir-çelik sektöründe, medyada, hastanelerde ve daha pek çok yerde grevler yapıldı, bunların bazılarında tam katılım sağlandı.

Tüm bu yaşananlar herkesin kendine güvenini arttırdı.

Kriz ve direniş

Yunan parlamentosu "troyka" denen **AB, Avrupa Merkez Bankası (ECB)** ve **IMF**'nin dayattığı kesinti programını oylarken Yunan işçi sınıfı iki gün süren bir genel grev yaptı. Genel grevin ertesinde süre yığınsal gösteriler yapıldı.

Ücretler

Kesinti programına göre asgari ücretten %22 kesinti yapılacak. Bu kesinti bütün işçileri etkileyecek çünkü Yunanistan'da bütün ücretler asgari ücret tabanından hesaplanıyor. 25 altındakiler için daha büyük bir kesinti var.

Bütün kentlerde büyük gösteriler vardı, Atina'da kalabalıklar parlamentoya girmeye çalıştı ve yoğun polis şiddeti ile karşılaştı. Sokak gösterilerinin sonucunda faşist **Laos** partisi üçlü koalisyonda ayrıldı.

Sosyal demokrat **PASOK** bölündü. PASOK'un 25 milletvekili hükümet önerisi lehine oy kullanmayacaklarını açıklayınca ihraç edildiler. Muhafazakar **Yeni Demokrasi** Partisinden de tasarıya karşı çıkanlar oldu. Hükümetin 255 milletvekillik

desteği gösterilerin sonucunda 190'a düştü.

Sağlık işçileri haftada 5 gün direniş kararı aldılar. Birçok işyerinde işgal eylemleri var.

Yunanistan'ın bir istisna olduğu söyleniyor. Ama şimdi Portekiz ve İspanya'da da işçiler sokaklara çıktı.

Yunanlı işçiler şimdi borçların silinmesini talep ediyorlar. Bunun anlamı şur: bankacılara bütçeden yapılan ödemelerin durdurulması. 20 milyar dolar böyle harcanıyor ve işçilere uygulanacak kesintilerden de bu kadar para kalacak.

Yani ortada para var. Ama bu parayı kim kontrol edecek ve kimin için kontrol edecek? Para bankalara mı, işçilere, emekçilere mi verilecek.

Sokaklarda süren mücadele bu konuda karar verilmesi için. Sosyalistler işçilerin ulusal bankacılık sistemini kontrol etmesini talep ediyorlar.

Troyka paranın bankalara verilmesini ve bankaların devletten bağımsız olmasını istiyor. Böylece eskisi gibi devam edebilecekler ve ekonomi daha da beter hale gelecek.

‘Saf’ bir sosyal devrim beklentisi içinde olanlar bunu hiçbir zaman göremeyecek. Böyleleri devrimin ne olduğunu anlamadan devrim lafazanlığı yaparlar.”

Nereye gitmeli, ne seyretmeli, ne okumalı?

DERGİ

Kaos GL Dergisi'nin 2012 yılındaki ilk sayışı (122) çıktı. Bu sayının dosyası **Ruh Sağlığı Alanında Heteroseksizm ve Homofobi**. Kaos GL'nin içeriği dosya dışında da oldukça zengin.

İNTERNET

Türkiye'de ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı en etkin, belki de tek kampanya örgütlenmesi olan **İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe**'nin internet sitesi www.durde.org Nefret suçları konusunda, Sevag'ın askeride öldürülmesine karşı açılan kampanya hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu adrese gidebilirsiniz.

SİNEMA

If İstanbul 16 Şubat günü başladı ve 26 Şubat'a kadar sürecek. Ayrıntılı bilgi için: www.ifistanbul.com/tr/

DVD

Dersim katliamını anlatan **İki Tutam Saç: Dersim'in Kayıp Kızları** belgeselinin DVD'si çıktı. **Bejan Matur** bu belgesel için "*Dersim'in Kayıp Kızları bütün kayıpları hatırlatan hakikatleriyle karşımızdalar. İlk Kez konuşuyorlar. Kayıp nedir, bir yerden olmak nedir anlatıyorlar*" diyor.

SERGI

Sabahattin Ali sergisi Kadıköy, **Caddebostan Kültür Merkezi**'nde açıldı. **Sevengül Sönmez** tarafından oluşturulan "**Fotoğrafını Bekliyorum**" başlıklı sergide **Sabahattin**

Ali'nin daha önce sergilenmemiş fotoğraflarının yanı sıra askerlik terhis belgesi gibi kişisel dokümanları, takım elbisesi de var. (Bu arada **Sabahattin Ali** tam 3 kere askerlik yapmış!). Sergide **Sabahattin Ali**'nin kendi kamerası ile çektiği fotoğrafları da bulmak mümkün.

Mısır Devrimi'nin dersleri ve mücadelenin geleceği

Mısırlı devrimci sosyalist **Semih Necip**'in Türkçede **Mısır Devrimi** üzerine yazılan çok az sayıda eserden biri olma özelliğini koruyan broşürü "*Mısır Devrimi'nin dersleri ve mücadelenin geleceği*" **Mısır Devrimi**'nin ilk bir kaç ayındaki gelişmesini marksist bir perspektiften yorumluyor.

Broşürü değerli kılan en önemli özelliklerinden biri devrimin bizzat devrime katılan, **25 Ocak** gösterisinin çağrısını yapanlardan biri olan Necip tarafından anlatılıyor olması.

Necip broşüre, **Mısır Devrimi**'nin çoğu kişinin sandığının aksine bir anda patlamadığını son onyılda yaşanan mücadelelerle nasıl günbegün olgunlaştığını anlatarak başlıyor.

Irak'taki işgale karşı mücadelenin, Filistin'le dayanışma hareketinin, demokrasi mücadelesinin ve en önemlisi 2006 yılında başlayan kitlesel grev hareketinin kitlelere değişimi gerçekleştirmek için güven verdiğini anlatarak başlıyor.

Broşür, ana akım haber kanallarının devrim hakkında anlattıklarını tekrarlamıyor bunun yerine, devrimin tam kalbinden asıl hikayeyi aktarıyor.

Facebook ve Twitter'a yapılan onca övgüye rağmen grevlerin Mübarek'in devrimindeki merkezi rolünü, **Müslüman Kardeşler**'in devrime katılmaktaki tereddüdünün nedenlerini açıklayan yazar devrimin

devam ettiğini vurguluyor.

Mısır Devrimi broşürü *Sürekli Devrim*'den *Kitle Grevi*'ne marksizmin dünyayı dönüştürdüğü gibi bugün de açıklayabildiğini göstermesi açısından okuyucuya eşsiz bir bakış açısı sağlıyor. Devrimin birinci yılını geride bıraktığımız bu günlerde herşeyin nasıl başladığını tekrar hatırlamamıza yardımcı oluyor.

Mısır Devrimi'nin Dersleri ve Mücadelenin Geleceği
Semih Necip
Sosyalist İşçi Yayınları

➔ **Sosyalist İşçi satıcılarından isteyebilirsiniz.**

MARKSİZM AKADEMİSİ

Dünyayı değiştirmek için devrimci fikirler

29 Şubat Saat 18:00-20:00

Modernizm ve Devrimci Estetik

Yrd. Doç. Dr. Tolga Tüzün

14 Mart Saat 18:00-20:00

Asimilasyon İrkçılığa Çözüm Olabilir mi?

Prof. Dr. Sinan Özbek

Sonraki Dersler:

Dr. Tanzer Yakar - Feuerbach'ın Din Anlayışı ve Marksist Eleştirisi
Doç. Dr. Ferda Keskin - İnsan Doğası, Adalet ve Özgürlük
Ömer Albayrak - Diyalektik Düşünce
Prof. Dr. Besim Dellaloğlu - Walter Benjamin ve Marksist Eleştirisi

ÇARŞAMBA GÜNLERİ YAPILAN DERSLERİMİZ HERKESİN KATILIMINA AÇIKTIR
Aynalı Geçit Etkinlik Mekanı- Avrupa Pasajı No: 8 Kat: 2. Galatasaray / Beyoğlu
(İstiklal Caddesi üzerindeki Balık Pazarı'ndan giriyorsunuz, pasaja giriş biraz ilerde solda)
İletişim: 05334479709 - marksizmakademisi@gmail.com

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konyerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleştirilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

marksist.org

**devrimci antikapitalist
haber yorum**

tıklayın...

sosyalist işçi

★ **Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.**
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Meltem Oral ■ Adres: Büyükparmakçı Sokak, 16/3
Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Göksu Matbaacılık: Davutpaşa
Cad. İpek İş Merkezi, Kat: 3, No: 7 Topkapı, İstanbul -
Tel: 0212 613 10 77 ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

Saatte 300 çocuk yetersiz beslenmeden ölüyor

Çocukları Kurtarm Kampanyası'nın (Save the Children) raporuna göre dünyada her yıl 2.6 milyon çocuk göz göre göre ölüme terk ediliyor. Çözüm yönünde ciddi adımlar atılmazsa gelecek 15 yılda 450 milyon çocuğun ölmesi kaçınılmaz.

Yeteriz ve düzensiz beslenme mağduru çocuklar çoğunlukla Afrika'da ve Asya'da (Hindistan, Çin ve Kuzey Kore) yaşıyorlar.

En tehlikeli bölge ise Sahel. Bölgede yer alan Burkina Faso, Çad, Moritanya, Mali ve Nijer'de durum gittikçe kötüleşiyor. Mali'de çocuk nüfusunun %15'i ciddi bir yetersiz beslenme tehdidi altında yaşıyor.

Annelere ilk 6 ayda çocuklarını emzirmeye devam etmesi yönünde eğitimler de veren Yeşil Afrika Kampanyası'nın sözcüsü Caroline Bah, sorunun aynı zamanda bir eğitim sorunu olduğunu söylüyor.

İklim değişikliği ve kuraklık döngüsünün yarattığı kıtlık ve gıda krizleri, yeterli beslenme imkanını azaltıyor. Sahel bölgesine gıda ihtiyacının %18'ini oluşturan 60 bin ton tahıl tohumu gerekiyor. Yeşil Afrika Kampanyası, bölgede tarımın kendi kendine yeterli hale gelmesi için çalışmalar yapıyor.

12 milyon insan Sahel bölgesinde açlık tehdidi altında yaşıyor ve 725

milyon dolarlık bir yardım paketine ihtiyaç var. BM Gıda ve Tarım Teşkilatı'ndan Jose Graziano da Silva, zamanın daraldığına dikkat çekerek "Kuraklık yaklaşıyor ve harekete geçmek için iki-üç ayımız kaldı, daha fazla değil." dedi.

Sahel'de, kötü geçen hasat mevsimi ve desteğin yetersizliği daha da büyük bir gıda krizinin yaklaşmakta olduğunu işaret ediyor.

Türkiye'de 630 bin çocuk ağır koşullarda çalışıyor

ILO raporuna göre dünyadaki çocuk işçi sayısı 250 milyon. Uluslararası yasalarca yasaklanmış olsa da pek çok ülkede çocuk emeği sömürülüyor. Oyun oynamak gibi temel bir haktan dahi mahrum bırakılan çocuklar, bedensel ve zihinsel açıdan büyük zarar görüyorlar.

1992'de İLO çocuk işçiliğinin sonlandırılması için acil eylem planı başlattı. Türkiye bu plana uyacağını açıkladı. Türkiye'de halen 960 bin çocuk işçi var ve 630 bin çocuk ağır koşullarda çalıştırılıyor.

Amed, İstanbul, Adana, Mersin ve Antep en çok çocuk işçinin olduğu şehirler. Mevsimlik işçiler, kağıt toplayanlar, mendil, su satan çocuklar çoğunlukla okula gidemiyor. Gidebilenler de temel eğitimlerini tamamlamaya fırsat bulamıyorlar.

Çocuk işçi sömürüsü konusunda uzman olan Frans Roselaers, "Çocukların yaptıkları iş ufak bir yardımdan öte." diyor. Ancak ucuz emek gücü olarak çocuk işçiliği, kapitalistlerin ağızını sulandırıyor. Öyle ki, İş Kanunu'nda, eğitiminin sağlanması kaydıyla 13 yaş üstü çocukların çalıştırılabileceği belirtiliyor. 2012 yılı

için 'kanunlar çerçevesinde' asgari ücret 16 yaşından küçükler için günlük 25,35 aylık 760,50 lira olarak belirlendi.

Sömürünün 'yasal' yüzü

15-17 yaş arası gençler, Çıraklık ve Mesleki Eğitim Kanunu'na göre KOBİ'lerde haftada bir gün okula gidip geri kalan günlerde çalışıyorlar. Devlet ve sendikalar bu çocuklara 'genç işçiler' diyor. Eğitim adı altında çocuklar ucuz emek gücü olarak kullanılıyor.

Çocuk işçiliği insan hakları sorunudur

ILO'nun 14 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasını yasaklayan 5 numaralı anlaşmasını 174 üye ülkeden 141'i onayladı. UNICEF'in 1995'te hazırladığı Dünya Çocuk Hakları Sözleşmesi de 179 ülke tarafından imzalandı. Buna rağmen emek sömürüsü artarak devam ediyor.

Çocukların çalıştırılması, Dünya Çocuk Hakları Sözleşmesi'ne tamamen aykırı. Kar oranları artacak diye, 250 milyon çocuğun eğitim, giyim, barınma, sağlık gibi temel haklarından mahrum bırakılması kabul edilemez.

Bahan GÖNCE

"Şeker de yiyebilsinler"

1997-2011 arasında 477 çocuk asker ve polis tarafından ya da askeri mühimmat patlaması sonucu katledildi. Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nın raporuna göre çocuklar en çok kara mayınları tarafından öldürülüyor.

Bugün Türkiye'de halen temizlenmemiş 979 bin 417 mayın bulunmakta. Geçtiğimiz sene, 15 yaşındaki Umut Petekkaya koyun otlatırken bu patlayıcılardan birinin kurbanı olmuştur. Ottawa Sözleşmesi uyarınca Türkiye 1 Mart 2008'e kadar mayın stokunu imha etmek zorunda. Buna karşın sadece 2010'da 49 çocuk mayınlar yüzünden yaşamını yitirdi.

TİHV'nin raporunda cezaevlerinde 20, faili meçhul cinayetlerde 18, gözaltında 3, kara mayınları nedeniyle 128, yargısız infazda, gösterilerde ve "dur ihtarna uymadığı" gerekçesiyle 72 çocuğun öldürüldüğünü açıkladı.

Kızıltepe'de 21 Kasım 2004 gecesi polis operasyonunda, babası Ahmet Kaymaz ile birlikte öldürülen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz'ın bedenine 13 kurşun isabet etti. Devlet Uğur için 'terörist' olduğunu ve yanında otomatik silah bulunduğunu iddia etti.

2009 yılında Küçükçekmece'de, PKK'li olduğu iddia edilen bir grup tarafından belediye otobüsüne atılan molotof kokteylleri sonucu ağır yaralanan 16 yaşındaki Serap Eser hayatını kaybetmişti.

Askerlerin attığı havan topu ile bedeni parçalanan 14 yaşındaki Ceylan Önkol ise hiç unutulmadı.

BDP'li Pervin Buldan, Adalet Bakanı S. Ergin'in yanıtlaması için verdiği yazılı soru önergesinde TMK ve ilişkili yasalara muhalefeten mahkum edilen çocukları sordu. Yanıt ise endişe verici: son 5 yılda çocuk mahkum sayısı yüzde 900 arttı. 2005 yılında 17 iken 2010'da 1023'e yükseldi. Savaş bitsin, barış gelsin, çocuklar öldürülmesin!

